

σίγγ και έπέμεινα.
— Τότε, κ. Σουαρδ, μου ελεπε, περάστε στο πλαγινό δωμάτιο και ξαπλώστε στον καναπέ. Θ αφήσω την πόρτα ανοιχτή και θα επιβλέπετε, αφού τó θέλετε.

Έδэхθηκα την προτασί της και έμεινα πλαγιασμένος στον καναπέ διαβάζοντας. Έξαφνα την άκουσα να ερχεται εκ του δωματίου της και την έρωτήσα τι της συμβαίνει.

— Μην άνησχετε, μου ελεπε, χαμογελώντας. Δεν μου συμβαίνει τίποτε. Έρχομαι να σας κρατήσω συντροφιά γιατί δεν μπορώ να κοιμηθώ.

— Και όμως, δεσποινίς, πρέπει να προσπαθήσετε. Η άγρυπνία αυτή θα σας βλάψη, εσθε πολύ αδύνατη.

— Έχετε δίκαιον, δόκτωρ, αλλά δεν νυστάζω καθόλου. Εξ άλλου δεν θέλω και να κοιμηθώ. Φοβούμαι!

— Φοβείσθε; Γιατί; Μήπως δεν άγρυπνώ κοντά σας;

— Ναί, τó γνωρίζω και σας ευχαριστώ. Αλλά δεν ξερετε τι μου συμβαίνει στον ύπνο μου. Παγώνω ολόκληρη από φόβο, βυθίζομαι σά ληθάργους, βλέπω άλλόκοτα όνειρα...

8 Σεπτεμβρίου. — Καθησυχασα την δεσποινίδα και την έπεισα να μεταβη και να κοιμηθη. Επέρασε την νύχτα της ήσυχα. Κατά τις 2 μόνον μετά τά μεσάνυχτα άγασε μόνο του ένα από τά τζάμια του δωματίου της. Έρριξαν καμιά πέτρα απ έξω; Δεν μπορώ να έξηγήσω τó γεγονός αυτό. Ο κρότος του ραγίσματος μ έκανε να περάσω στο δωμάτιό της. Η Λουκία δεν ελεχε ξυπνήσει. Φαινόταν όμως παραγμένη μέσα στον ύπνο της.

Τό πρωί έτρεξα να τηλεγραφήσω στον Βάν Έλσιγγ και στον Αρθούρο περι της καταστάσεώς της και να τούς καθησυχάσω.

9 Σεπτεμβρίου. — Χθές την νύχτα έγκατεστάθην πάλιν στο πλαγινό δωμάτιο της Λουκίας. Ήμουν όμως τρομερά κουρασμένος. Η Λουκία τó άντελήφθη και μου ελεπε:

— Φίλιτατέ μου κ. Σουαρδ, μπορείτε να κοιμηθητε άπόψε. Είμαι πολν καλά, καθώς βλέπετε, και δεν πρέπει να ταλαιπωρησθε τόσο προς χάριν μου.

— Εβεβαίωσα πως θα άναπαυθώ και την έστειλα να κοιμηθη.

Αγρύπνησα όμως ως τις 12. Την ώρα αυτή ό ύπνος με κατέλαβε και κοιμήθηκα βαθεία, έπειτα από την άγρυπνίαν δύο ήμερονυκτίων.

Κοιμώμουν άκόμη τó πρωί όταν έννοιωσα κάποιον να με σκουντά. Άνοιξα τά μάτια μου και αντίκρυσα τόν Βάν Έλσιγγ. Είλεχεν έλθει έν τή μεταξύ με τó τραίνο και ντάπηκα πού με βρήκε να κοιμούμαι.

— Πώς είνε η άσθενής μας; μ' έρωτήσε.

— Πολν καλά, τού άπήνησα.

— Έλάτε να πάμε να την ιδούμε.

Φαινόταν άνήσυχος, σαν να έφοβείτο κάτι.

Τόν άκολουθήσα κι έμπήκαμε στον κοιτώνα της Λουκίας. Ήταν σκοτάδι γύρω κι έπήγα να τραβήξω τις κουρτίνες του παραθύρου, να μη τó φώς της ήμερας. Μόλις τις τράβηξα άκουσα συγχρόνως τόν Βάν Έλσιγγ να κραυγάζη σαρακατικά:

— Γκότε ιν Χίμμελ! (Θεε έπουράνιε).

Γύρισα και τόν είδα χλωμό και παραγμένο να μου δείχνη με τó χέρι του προς τó κρεβάτι. Εκύταξα προς τά εκεί και έμεινα βουβός, σαν να με ελεχε χτυπήσει κεραυνός.

Η άτυχής μίς Λουκία πού την ελεχα αφήσει τόσο καλά τή προηγούμενη νύχτα, βρισκόταν λιποθυμισμένη πάνω στο κρεβάτι της, με τó πρόσωπο παραόποτε άχρό, με την όψη νεκρού!

Αυτά τά χείλη της ήσαν λευκά, χωρίς αίμα και τά ούλα της είχαν ύποχωρήσει όπισθεν τών όδόντων, όπως συμβάλνει μ' εκείνους πού πεθαίνουν έπειτα από μακροχρόνια άρρώστεια!

Ο Βάν Έλσιγγ έλυσσοσεν, έμάλνετο. Έσφιγγε με όργη και θλίψη βαθεία τούς γρόνθους του, εδάγκανε τά χείλη του.

— Γρήγορα! φέρε μου τó μπράντι! μου φώναξε.

Έτρεξα στην τραπεζαρία, πήρα την μπουκάλια με τó μπράντι, τού την έδωσα, έβρεξε μ' αυτό τά χείλη της άτυχούς νέας κι άρχισαμε να της τείνομε με τó ίδιο τά χέρια και τó στήθος, προς τó μέρος της καρδιάς.

Την άκροάσθηκα κατόπιν άρκετη ώρα και μου ελεπε:

— Ζη άκόμη! Τό έργον μας όμως κατεστράφη. Πρέπει ν' άρχίσουμε πάλι από την αρχή, φίλε μου. Επειδή όμως λείπει ό Άρθούρος, θα της δώσετε σείς τó αίμα πού της χρειάζεται για να μη πεθάνη. Πρέπει να γίνη μετάγγις αίματος. Δέχεσθε δόκτωρ;

Έβγαλα γρήγορα τó σακκάκι μου κι' έγύμνωσα τόν βραχιόνά μου, πρόθυμος να προσφέρω και την ζωή μου γι' αυτήν, αφού άλλωστε υπήρξα, με τó να κοιμηθώ, αίτια της νέας συμφοράς.

Ο Βάν Έλσιγγ πήρε τά εργαλεία του και τó πείραμα της δευτέρας αυτής μεταγγίσεως αίματος άρχισεν άμέσως. Ήμουν εύτυχής διότι είδα τó αίμα μου χάριν της σωτηρίας της μίς Λουκίας.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Του Λουδ. Ουλανδ

Της Νορβηγίας τί θέλουν οι άντρειωμένοι
Στους βράχους της ψηλής άκρογιαλιάς;
Γιατί τάχα αούτου πάνω ν' άνεβαίνη
Ο τυφλός άσπρομάλλης βασιλιάς;
Στό δεκανίκι άκουμισμένος βγάξει
Φωνή τρανή με πίκρα και μαράζι,
Πού τó στενό της θάλασσας περνάει
Και στό νησάκι άγνάντι άντιβοάει.

« Δός μου πίσω, ληστή, τή θυγατέρα
Μέσ από τή θεοσκοτεινη σπηλιά,
Μόνη εύτυχία μου ελεχα στά έρμα γέρα
Την άρπα, τή γλυκειά της τή λαλιά.
Στό πράσινο άκρογιαλι έφερνε γύρες
Στό χορό και σύ μουρθεσ και την πήρες.
Αυτό την άσπρη κεφαλή μου γέρνει,
Κ' εσε ντροπή παντοτεινη σου φέρνει. »

Κι' απ' τó φαράγγι άγριος ξετροπώνει
Ο ληστής, με θεόρατο κορμί
Τό γιγάντιο σπαθί ψηλά φουχτώνει
Και στό σκουτάρι τó χτυπά μ' όρμη:
« Φύλακες είταν κεί στημένοι τόσοι,
Πώς δεν ήρθε κανείς να τή γλυτώση;
Πολέμαρχους πολλούς έχει στό πλάι
Και κανένας γι' αυτή δεν πολεμάει; »

Κι' ό καθένας αούτου σιγοτρομάζει,
Νά βγούν απ' τή γραμμή τους δεν κοτούν,
Ο τυφλός βασιλιάς πίσω κοιτάζει:
« Ωϊμένα! όλοι μαζί με παραιτούν;
Τότε σφίγγει τó νιούτσικο παιδί του:
Τόσο εγκάρδια τó χέρι τó δεξί του:
« Γώ να παλέψω, κύρη μου, άφησέ με!
Χεροδύναμος είμαι, πιστεψέ με! »

« Αυτός ό έχτρός μας, γυιέ μου, είνε θερίο
Δεν βρέθηκε κανείς να τόν πορρή;
Μά κ' εσ είσαι από σόί γερό κι άντρειο,
Τού χειριού η σφιξιά τó μαρτυρεί.
Πάρε, σου δίνω τούτη την άρχαία
Από τούς Σκάλδους; φουμιστή ρομφαία,
Κι αν σκοτωθής κ' εγώ θά πέσω ναύρω
Στό κύμα, ό θλιβερός, θάνατο μαύρο. »

Κι' άκου! Η θάλασσα αφρίζοντας ταράζεται
Δαρμένη από της βάρκας τó κουπί,
Στέκει ό τυφλός ό βασιλιάς κι αυτιάζεται,
Κι όλόγυρά του είνε άκρα σιωπή.
« Ως πού βρόντησ' η άντρα τών άρμάτων,
Κ' έβρούϊξαν στό σκουτάρι τά σπαθιά των,
« Ως πού άντίπερ' άντήχησαν οι βράχοι
Απ' τις κραυγές κι από την άγρια μάχη. »

« Πέτε μου σείς τί βλέπετε; » φωνάζει
ό Ρήγας με λαχτάρα χαροποία.
« Εχωρίσ απ' τó λάλημα πού βγάξει,
Μιά κοφτερη της σπάθης μου χτυπιά. »
« Ο ληστής, βασιλέα μας, έσκοτώθη,
Με τó αίμα τó κριμα του έπληρώθη.
Γεώ σου, χαρά σου, πρώτο καλληκάρι,
Τού βασιλιά μας δυνατό βλαστάρι! »

Πάλι σιωπούν όλόγυρα και στέκει
Κι άκουρμένεται ό Ρήγας ό τυφλός:
« Πέτε μου, ποίος σιμώνει τώρα απ' εκεί,
Ακούω κουπιά κι' άφρολογά ό γιαλός. »
« Με σπαθί και σκουτάρι άρματαμένος,
Γυρίζε αούτοθε ό γιός σου ό άντρειωμένος,
Και την τετράζανθή σου θυγατέρα
Τή Γοννίλδη, σου φέρνει απ' εκεί πέρα. »

« Καλώς τους, λέγει απ' τó ψηλό τó βράχο
Σ' αούτο; κάτω ό τυφλός ό προεστός.
« Τώρα καλά γεράματα θε νάχω,
Κι ό τάφος μου θε νάναι δοξαστός.
Θά μου βάλης στό πλάγι σύ, παιδί μου,
Τότες τó τρανολάιθο σπαθί μου,
Και σύ, Γοννίλδη, ελεύτερη θα ζήσης
Και στον τάφο θα με μοιρολογήσης. »

Μετάφρασις Λορέντζου Μαβίλη

